

Opgroeien
doe je niet alleen

Alana is pleegmoeder van een niet-begeleide minderjarige

‘Op een gegeven moment wist ik: nu is het moment’

Eigenlijk wist Alana al van jongs af aan dat ze kinderen in nood wilde helpen. Tijdens haar studie Sociaal Werk hoorde ze over pleegzorg en ook haar beste vriend deed al aan pleegzorg. Dus zodra ze gesetteld was, gaf ze zich op als kandidaat.

“Ik ben zelf als oorlogsvluchteling in België aangekomen toen ik tien jaar was. Er lagen heel wat drempels op mijn weg. In die tijd heb ik veel hulp gekregen van mensen om erdoor te geraken. Twee van hen noem ik mijn opa en oma, een koppel uit Zuun dat ons elke week van school kwam halen om Nederlands te leren. Dan gingen we bijvoorbeeld pannenkoeken bakken. Dat heeft mij aangemoedigd: wat zij voor mij gedaan hebben, dat wil ik ook doen voor iemand anders. Ik heb veel leed gezien, kinderen die hun ouders verliezen. Ik dacht altijd: ooit wil ik die kinderen helpen. Eerst wilde ik nog reizen en de wereld zien, maar nadat ik een jaar in Australië was geweest, dacht ik: nu is het moment. Ik had een stabiele job, ik wist wat ik wilde in het leven.”

‘We waren heel anders: hij zat altijd binnen, ik ga graag op stap’

“Sinds een kleine twee jaar ben ik pleegmama van een minderjarige vluchteling. Hij is in België aangekomen met zijn twee zussen, die toen ook minderjarig waren. De opvang binnen de familie liep niet zoals ze hoopten, dus zochten ze naar andere oplossingen. Toen Samuel bij mij kwam wonen, was het herfstvakantie en hebben we eerst een paar dagen samen doorgebracht in een huisje in Nederland. Dat was goed om elkaar te leren kennen, want we zijn heel anders. Ik ga graag de natuur in, ik hou van wandelen, dingen doen. Samuel was meer gewend om binnen te zitten, voor de tv, met zijn spelconsole en zijn tablet. Ik vroeg me af of ik wel genoeg te bieden had met mijn simpele gsm. Ik had niet eens een tv! Maar tijdens die dagen merkte ik – en hij ook – dat hij het heel leuk vond om te gaan zwemmen of andere actieve dingen te doen.”

‘Ik heb Portugese vrienden gemaakt, zodat hij zijn taal kan oefenen’

“Ik vind het heel belangrijk om contact te houden met de familie, ook al is dat soms niet gemakkelijk. We proberen zeker om de twee weken te bellen naar zijn zussen en hij gaat elke maand een weekend naar zijn oudste zus, die intussen getrouwd is en kinderen heeft. In de kerst- en de zomervakantie gaat hij een hele week. Zijn familie merkte wel dat zijn Portugees achteruitging, dus sinds kort heb ik Portugese vrienden gemaakt, zodat hij zijn taal kan oefenen. En we kijken series op de tv die ik intussen heb.”

‘In Brussel kun je zo veel aanbieden, dat is de rijkdom van de grootstad’

“Het voordeel van Brussel is dat je hier alles hebt. Als een kind terechtkomt in een gezin dat meer muzikaal is ingesteld of meer van sport of cultuur houdt, dat maakt niet uit. Je kunt zo veel aanbieden, dat is de rijkdom van de grootstad. Je hebt veel kanalen, zowel zichtbare als onzichtbare, op school, bij je burens, in een vereniging. Toen mijn pleegzoon bij mij kwam wonen, kreeg ik langs alle kanten dingen toegeschoven. En je vindt hier gemakkelijk een babysit! Bovendien heeft Brussel meer mensen nodig die begaan zijn met de jeugd, met de kinderen, met de omgeving. Dus iedere ouder die de moed heeft om dat stukje leven een plaats te geven: dat kan ik alleen maar toejuichen.”